

# РЕШЕНИЕ

№ 15066

гр. София, 20.04.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Елица Райковска**

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13170** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Е. Й., гражданин на Република Т., [дата на раждане], притежаваш национален паспорт № U23090696, чрез адв. Н. Р., срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ за Република България по заявление от 18.03.2025 г. на Съветник, консул в Генералното консулство на РБ в И., Република Т.. Иска се отмяна на отказа като незаконосъобразен, немотивиран, необоснован и издаден в противоречие с обективната действителност и материалния закон. Претендира се присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят не е представляван.

Ответникът - Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., в съдебно заседание не е представляван и не е изразил становище по същество.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Е. Й. е подал заявление IST25007261V за издаване на виза вид „D“ на 18.03.2025 г. В заявлението в раздел IV, т. 21 – цел на пътуването, е отбелязано „Друго“. В т. 26 – Предвидено място за пребиваване е посочено „С. Я. Н., [населено място], кв. Л., [жилищен адрес]“. В поле Настояща професия е посочено „работник“. В т. 30 „Работодател и адрес и телефонен номер на работодателя, на канещото дружество или организация. За учащи - име и адрес на учебното заведение“ е посочено „Луна строй“ ЕООД, [населено място], р-н Т., [улица], ет. 1, офис 1. В т. 36 „Разходите за пътуване и за издръжка по време на пребиваването Ви се покриват“ е отбелязано: „от спонсор (домакин, дружество, организация)“ без да е посочено конкретно лице,

като е отбелязано също така и „от посочено в т. 30 юридическо лице“. В графата „Средства за издръжка“ са отбелязани: парични средства в брой, осигурено настаняване, всички разходи по време на престоя са покрити.

По заявлението е издаден Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, с който е отказано издаването на исканата виза. Посочено е правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ и е отбелязано, че са налице обосновани предположения за заобикаляне на българското законодателство.

По делото е приложено писмо рег. № 536400-21709/06.03.2025 г. на МВР – Дирекция „Миграция“ (л.13), с което Д. Ш. – фирма „Луна строй“ ЕООД, е уведомена, че Й. Е., гражданство Т. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 25и ЗЧРБ, за срок от три години.

В хода на съдебното следствие е изискано и приложено по делото отрицателното становище на ДАНС (л.36 и сл.), което е дадено в резултат от проведена съгласувателна процедура за издаване на виза на лицето Е. О., [дата на раждане] по заявление за виза вид „D“ № IST25007261V.

От правна страна:

Съгласно чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В случая е поискана именно такава виза вид „D“. В жалбата се твърди нарушение на чл. 8 и чл. 13 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, поради което обжалването е допустимо.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи.

Съгласно чл. 9е ЗЧРБ условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет. Това е именно Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Според чл. 27, ал. 3 от Наредбата Министърът на външните работи по предложение на дирекция „К. отношения“ определя със заповед длъжностните лица в дирекция „К. отношения“, които имат право да вземат решения за издаване или отказ на виза за дългосрочно пребиваване.

В случая отказът е издаден от Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., компетентен съгласно цитираните разпоредби и представената Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи (л.22), с която в т. 4 е възложено на ръководителите на консулските представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и Заповед № 6/13.02.2025 г. (л.19), с която А. З., Съветник, КДЛ, е определен да издава формуляри по образец за отказ за издаване на виза.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяната на издадения отказ на формално основание. Актът е издаден в писмена форма – стандартен формуляр Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 Н., като са изложена в достатъчна степен мотивите на административния орган, обусловили формираната от него воля. Приложеното писмо рег. № М-5963/21.05.2025 г. на ДАНС, в което е изразено отрицателното становище на агенцията, допълва мотивите на административния орган, и изложените в него съображения следва да се приемат и за мотиви на акта съгласно ТР № 16 от

31.03.1975 г., ОСГК на ВС. В тази връзка, неоснователно се явява възражението за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в немотивираност на акта.

В конкретния случай основанийето за постановения отказ е разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, съгласно която се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Административният акт е издаден в съответствие с материалния закон. Съдът споделя изводите на административния орган, че в случая не е доказана целта и условията на заявеното пребиваване. Налице са доказателства, които поставят под сериозно съмнение достоверността на заявените обстоятелства, поради което следва да се приеме, че е изпълнена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, която дава основание да бъде отказано издаването на виза.

Заявените от апликанта цел и условия за пребиваване са разколебани и недоказани, като извод в тази насока се извлича от писмо с рег. № М-5963/21.05.2025 г. (л. 36 – гръб), с което е изразено отрицателното становище на ДАНС. В писмото се посочва, че лицата Е. О., С. О., Е. О., К. О. и Е. О. са кандидатствали на основание чл. 15, ал. 1, вр. чл. 24и ЗЧРБ за разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“. Всички лица имали сключени трудови договори с „ЛУНА СТРОЙ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като в обосновката за назначаване на турските граждани работодателят е посочил, че това се налагало поради необходимостта за набиране на строителни работници със „специфични умения, опит и експертиза“, за извършване на строителни дейности, конкретно – извършване на строително-ремонтни дейности на обект в [населено място], представляващ жилищна сграда с подземен гараж, на база сключен договор между „ЛУНА СТРОЙ“ ЕООД и „ТЕО СТРОЙ 2015“ ЕООД. В становището на ДАНС се сочи също така, че според заявеното от работодателя, на база публикуваната обява в специализиран сайт, за така обявените длъжности е проявен интерес само от няколко лица – български граждани, неотговарящи на специфичните изисквания на фирмата, поради която причина кандидатурите са отхвърлени, което наложило като решение наемане на работна ръка от Р Т.. В писмото се обяснява, че от служители на ДАНС е била прегледана длъжностната характеристика за така обявените вакантни длъжности като е установено, че не се съдържат специфични изисквания, а са посочени само общи такива, в т.ч. подготвяне на насипи и изкопи, полагане на бетонови смеси, изработване, монтиране и демонтиране на кофражи, поддържане на чистота и пр. Трудовите договори, както и длъжностната характеристика, били написани единствено на български език, без превод на турски език, което предполагало неразбиране на условията на труд и изискванията за длъжността. За 2024 г. е установено, че дружеството „ЛУНА СТРОЙ“ ЕООД имало наето само едно лице – български гражданин, с което се нарушавал чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност.

По-нататък в становището на ДАНС се посочва, че всички 5 лица, притежаващи еднаква фамилия и вероятно намиращи се в родствена връзка, са заявили пребиваване в една обща квартира на адрес [населено място], кв. Л., [жилищен адрес] на база сключен договор за наем с криминално проявен български гражданин – С. Я. Н., регистриран адресно на същия адрес.

На база посочените обстоятелства и декларираните в заявленията за визи данни, е прието, че същите кореспондират с хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ, т.е. не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване, както и че е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение на изискванията на Н. и ЗЧРБ за получаване на виза.

Тези изводи се споделят и от настоящия съдебен състав. Съдът кредитира изцяло становището на ДАНС като официален документ, издаден в съгласувателната процедура по чл. 19, ал. 3 от Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на

заявленията за издаване на визи. Посочените в становището и цитирани в настоящото решение констатации не са опровергани от страна на жалбоподателя. В хода на съдебното следствие не са представени доказателства, които да установят различни от констатираните в хода на съгласувателната процедура факти. Отразените в становището обстоятелства следва да се приемат за мотиви и на отказа, тъй като съгласно чл. 19, ал. 3 от Инструкцията, в случаите по чл. 30, ал. 4 Н., когато заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и, 24к, 33к и 33п ЗЧРБ (каквото е и процесният случай), решението за издаване на виза се взема след съгласуване само с ДАНС.

Констатираните от ДАНС в хода на съгласувателната процедура обстоятелства поражда основателно съмнение по отношение действителните цели на жалбоподателя условията на заявеното пребиваване. По делото не се доказва, че жалбоподателят притежава специални знания или високи професионални умения, свързани със строителството. В представената на основание чл. 24и, ал. 5, т. 4 ЗЧРБ от работодателя обосновка, твърдяната необходимост от „специфични умения, опит и експертиза“ за извършване на конкретните строително-монтажни дейности не се доказва, още по-малко, че жалбоподателят притежава такива. От цитираното по-горе становище на ДАНС се обосновава извод, че е налице основателно съмнение по отношение на заявените от апликанта обстоятелства, а целта на неговото посещение не е доказана. Видно е, че кандидатствалите лица са с еднакви фамилии, което е индиция, че същите са роднини. На съда е служебно известно, че по отношение на другите лица, кандидатствали заедно с жалбоподателя, са постановени откази за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, които съответно са били потвърдени от АССГ - по отношение на К. Й. (адм. д. № 9845/25), за Седат Й. (адм. д. № 9843/25), за Е. Й. (адм. д. № 9842/2025), и Е. Й. (адм. д. № 9841/2025), а по отношение Е. Й. делото още е висящо. От мотивите на съдебните решения се установява, че по отношение на всички изброени лица са били налице откази за издаване на виза вид „D“. Това доказва, че по отношение на всички лица, кандидатстващи заедно за виза, са били налице основания за отказ, което допълнително разколебава достоверността на заявената от жалбоподателя цел за пребиваване и работа на един и същ адрес и при един и същ работодател.

От друга страна, всички лица, заедно с жалбоподателя, са декларирали един и същ адрес на пребиваване, което поставя под съмнение обективната възможност за това пребиваване и е индиция, че представените данни са декларирани формално, с цел изпълнение изискванията на закона и не се доказва намерение за пребиваване на посочения адрес.

Съгласно чл. 24и, ал. 14 ЗЧРБ когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи. В случая не е спорно, че такова писмо е изпратено до работодателя /л. 13/. Наличието на предоставен достъп до пазара на труда обаче не обуславя автоматично и издаването на исканата виза. Аргументи в тази насока се извличат от разпоредбата на чл. 24и, ал. 15 ЗЧРБ, според която „работодателят уведомява чужденеца за съобщението по ал. 14, като в срок до 20 дни от изпращане на съобщението по ал. 14 до работодателя чужденецът трябва да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза по чл. 15, ал. 1. В случаите на отказ за издаване на виза по чл. 15, ал. 1 дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи уведомява дирекция "Миграция" и Държавна агенция „Национална сигурност“.“ Видно е, че законодателят не е обусловил издаването на виза от наличието на предоставения достъп до пазара

на труда, като е предвидил хипотеза, при която визата по чл. 15, ал. 1 е отказана. Това допускане до пазара на труда само по себе си не доказва целите на жалбоподателя, като преценката за това е от компетентността на административния орган, оправомощен да извърши проверка по подаденото заявление за издаване на виза.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателят не е доказал нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната. В този смисъл са например Решение № 2280/25 г. по адм. д. № 8436/24 г. на ВАС, както и Решение № 3456/23 г. по адм. д. № 811/23 г. на ВАС. С оглед на това следва да се приеме, че административният орган правилно и законосъобразно е отказал издаване на виза тип „D“.

Доколкото процесуалната допустимост на жалбата е обусловена от наведените оплаквания за нарушения на права по ЕКЗПЧОС, съдът дължи произнасяне и по тези оплаквания.

На първо място, като неоснователни се преценяват възраженията за нарушение на чл. 15, ал. 3 от Хартата на основните права на ЕС, предвиждаща, че гражданите на трети страни, които имат разрешение да работят на територията на държавите-членки, имат право на условия на труд еднакви на условията, на които имат право гражданите на Съюза. Жалбоподателят не е получил разрешение по чл. 24и ЗЧРБ, поради което тази разпоредба се явява неотнормисима. Едно от условията за получаване на това разрешение е наличието на виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ. В настоящия случай, жалбоподателят не само не е получил такова разрешение, но е и налице отказ за издаване на виза, следователно по отношение на него няма как да е допуснато нарушение на посочената разпоредба.

Неоснователно се твърди, че жалбоподателят бил лишен от правото на справедлив и непристрастен процес, както и от ефективни средства за защита. Напротив, същият е могъл да обоснове заявлението си за виза, представена му е възможност да ангажира доказателства във връзка с искането си, както и постановеният отказ е разгледан от независим и непристрастен съд. Ефективността на правните средства за защита не се преценява от гледна точка на действителното постигане на целените от жалбоподателя резултати, а именно издаване на благоприятстващ административен акт или съответно отменящо отказа да бъде издаден такъв акт съдебно решение. В случая жалбоподателят е упражнил процесуалните си права в пълна степен, поради което не се констатира твърдените нарушения. Лицето разполага с ефективно средство за защита и справедлив съдебен процес по чл. 13 и чл. 6 от Конвенцията чрез правото да обжалва на две съдебни инстанции процесния акт.

Правото на зачитане на личния живот и жилище, както и задоволяването на жилищните нужди, не са накърнени с процесния отказ. Съгласно чл. 8, т. 1 ЕКЗПЧОС всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Жалбоподателят не обосновал по никакъв начин как отказът влияе на семейния му живот или на жилището му. Не се твърди същият да е създал семейство на територията на Република България, с което да поддържа устойчиви семейни връзки, нито че твърдяното място на пребиваване е по същество негово единствено жилище. С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира, че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8, както и на чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито

твърдение се правят с жалбата до АССГ. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация.

В обобщение съдът намира, че оспореният административен акт е законосъобразен и не са налице отменителни основания, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

Воден от горното, Административен съд София-град, 13-ти състав,

**РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Й., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт № U23090696, чрез адв. Н. Р., срещу отказ за издаване на виза тип „Д“ за Република България по заявление от 18.03.2025 г. на Съветник, консул в Генералното консулство на РБ в И., Република Т..

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от получаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪ

ДИЯ: